

Bratislav Ljubišić

MARIO ĐIKOVIĆ

Galerija Grafički kolektiv, 27.11– 09.12.2006.

Svojevremeno pisao je Peđa Milosavljević dogodovštine iz svog života dok je pohađao kurs slikanja kod Jovana Bjelića. Jednog dana u časovima ćaskanja, pita profesora: "Maestro, čime se može slikati?" "Možete i noseć samo ako iz toga nastane slika!" Ova anegdota mi je pala na pamet pročitavši u katalogu izložbe podatke o načinu kako su nastajale izložene grafike. "Crno–bele grafike su otisnute sa linoleuma, lesonita, klirita i kartona sa plastikom! One u boji su produkt sito štampe. Zaista, umetnici danas pribegavaju najrazličitijim postupcima kako bi najpre, sebe zabavili i sebi pružili zadovoljstvo nastajanja nećeg iz nepoznatog postupka.

Mario Điković, Iz ciklusa "Neka se ćuje i druga strana", sitoštampa, 16/50

Lepota eksperimenta je u krajnjem produktu – postanku vrednog dela – ali i sam ćin krije u sebi različite moći, tajansćtvenog bića umetnosti. Mario Điković je po vokaciji grafićar, mada je slikarstvo završio u klasi profesora Ljubice Cuce Sokić. Na poslediplpmskim studijama bio je na grafici kod profesora Boška Karanovića i Marka Krsmanovića.

Obojica profesora skloni su istraživačkim postupcima. Marko je čak usavršavao litografiju u Engleskoj. Beogradska Akademija, kasnije Fakultet i danas slove kao izuzetan centar u kojem se neguje grafika na svetskom nivou. Uostalom, dovoljno je otići na neku od izložbi Centra za grafiku i uveriti se u ponuđenu priču.

Ali, kada se zadovoljimo saznanjem kako su nastajale grafike, neizbežno obraćamo pažnju na ono šta nam je ponuđeno za gledanje. Pred nama su zagonetke u ravni dvodimenzionalne površine ispunjene najneobičnijim crtežom. Šta on predstavlja već je drugo pitanje, ali arabeska koja je sama za sebe celina, krije toliko detalja da se posmatrač može do mile volje baviti otkrivanjem skrivenog. No, onaj prvi globalni pogled saopštava da je

pred vama nešto nalik na gotičke vitraže, na vrstu bajalica u kojima se mag nije zadovoljavao jednom i poznatom poukom, već je krenuo u prikazivanje svega čega se setio. Svojevremeno je svet zaprepašćivao Ero crtežima i slikama u kojima je belina bila prekrivena do poslednjeg milimetra praznog prostora. Mario Điković na isti način ispunjava površinu i lako je otkriti radost crtanja jednog duhovitog gledača postojećeg sveta. On je umetnik koji ne laže već izmišlja. Menja postojeće unoseći nemir i pri-tajenji humor, ali sve u slavu slikovnog i crtačkog. Jedna zanimljiva i po načinu egzekucije sjajna izložba. Pohvala je i u oku u ruci u vremenu kada se improvizuje i izbegava zakonitost reda u umetnosti. Mario Điković je rođen u Palačama, 1942. godine. Beogradski je đak i ovo mu je 16. samostalna izložba.